

[C. E. Christiansen.]

begaæet mod de mange Smaakaarsfolk, som ikke faar Raad til denne hidtil overkommelige Nydelse, medens mere velsituerede Borgere, for hvem Penge ikke spiller saa afgørende en Rolle, faar endnu lettere Adgang til at komme i Besiddelse af disse Nydelsesmidler, fordi andre ikke har Raad til at erhverve dem. Jeg vilde have hilst det med Glæde, om den højtærede Finansminister i Stedet for at fremsætte dette Forslag havde kunnet foranledige, at der var blevet fremsat et Forslag om en dybtgaaende Rationering af de knebne Tobakslagre, saa at disse var blevet fordelt paa retfærdig og ligelig Maade mellem alle Tobakstrygere. Hvis et saadant Forslag havde fulgt det foreliggende Lovforslag, vilde det i nogen Grad have virket forsonende.

Hvad angaar den foreslaaede Ændring vedrørende Cigaretafgiften, kan jeg billige denne, thi det er ganske utvivlsomt, at Cigarhandlerne, som nu har meget faa Varer at handle med, er i en overordentlig vanskelig Situation, saa jeg finder det helt rimeligt, at de nu faar de 0,15 Øre pr. Cigaret, som Ændringsforslaget gaar ud paa at give dem.

Den forhøjede Restaurationsskat vil have den samme Virkning som Tobaksskatten: at aabne Adgang for de velsituerede til at faa det Kvantum Øl og Spiritus, som de ønsker, medens man udelukker den fattigste Del af Befolkningen fra Restauranterne og gør Livet besværligere for dem, der maa leve uden for Hjemmene af Hensyn til deres Erhverv, og som kun har smaa Midler til Raadighed. Ogsaa dette er en Urimelighed og en Uretfærdighed.

Det er jo en Kendsgerning, at man nu med den tidligere Lukketid paa Restauranter er kommet ind paa en ny Metode i Forlystelseslivet, idet man, naar man forlader Restauranterne, gaar til de private Hjem og fortsætter Selskabeligheden dér. Jeg tror ikke, det er noget særlig heldigt, men Spørgsmaalet har naturligvis ikke saa meget med dette Lovforslag at gøre.

Disse Skatter har, som jeg har antydnet, den store Skavank, at de vender den tunge Ende nedad, og er derfor en Uretfærdighed. Mit Parti gaar kun med store Betænkeligheder med dertil, men da Loven er koblet sammen med andre Love, der er nødvendige for at værne vor Økonomi i disse Tider, er Vedtagelsen en politisk Nødvendighed. I den Tid, vi lever i, maa vi saa ofte se bort fra Principper og Ideologier; det maa vi ogsaa gøre i dette Tilfælde, alle Forhold taget i Betragtning, og derfor kan jeg til-

sige mit Partis Medvirken til Lovforslagets hurtige Gennemførelse.

Villemoes: Det er jo rigtigt, som den højtærede Finansminister sagde, da han anbefalede Landstinget at tiltræde dette Lovforslag, som nu i Formiddags blev vedtaget i det andet høje Ting, at det er vedtaget dér — med Ændringer, foreslaaet af den højtærede Finansminister og tiltraadt af Udvalget — med i alt Fald alle Stemmer fra de fire Partier, som udgør Grundstammen af de Partier, der samarbejder i denne Tid. Jeg tror derimod ikke, at de 2 Repræsentanter i Folketinget for Retsforbundet har stemt for Lovforslaget lige saa lidt som de 2 Nationalsocialister, men at de har stemt imod; det forandrer imidlertid ikke Sagens Gang i det høje Landsting. Efter min Formening maa der i alt Fald være grundet Formodning om, at Lovforslaget ogsaa vil blive vedtaget her i dette Ting og derefter være færdigbehandlet paa Rigsdagen.

Jeg kan i hvert Fald sige, at jeg og mit Parti er villige til under de foreliggende Forhold at stemme for Lovforslaget. Vi er selvfølgelig fuldt ud klar over, at Staten i disse Aaringer under Besættelsen har mægtige Udgifter, og at det ogsaa er nødvendigt, at den faar Indtægter. Lovgivningsmagten har hidtil bevilget Indtægter, der indtil denne Dag har givet Statskassen mere end til de løbende Udgifter og tillige mere end nødvendigt paa dette Omraade, men jeg skal ikke komme ind paa Enkelt-heder om dette Spørgsmaal paa nærværende Tidspunkt. Det siger sig selv, at naar vi har paataget os en lang Række Udgifter og senere Forpligtelser, maa vi være klar over, at der ikke er andet at gøre end at skaffe Dækning derfor, og vi i Venstre er indstillet paa, at man ikke bør udskyde alt for meget til en usikker Fremtid. Paa den anden Side tør jeg maaske nok antyde, at det kan volde Skatteborgerne — og Skatteborgere er vi jo alle enten direkte eller ad indirekte Vej gennem de indirekte Skatter, Forbrugsskatte, som vi drøfter her — noget Hovedbrud at forstaa netop denne Forhøjelse af Afgifterne. Det har jo været Skik hidtil, at naar Riget fattedes Penge, forhøjede vi Skatterne, og det kan Skatteyderne acceptere — det maa de nødvendigvis. Men selv om Statsregnskaberne viser Overskud, gaar man nu altsaa ogsaa til Forhøjelser, og det kan det maaske volde større Vanskelighed at faa Skatteyderne til at forstaa, i hvert Fald til at acceptere med Glæde. Som sagt, naar der